
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 9/5(89), 80-88

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

jącego, albowiem jeżeli rzemieślnik celem nadmiernego rozszerzenia swojej produkcji i uniknięcia poważnych obciążeń podatkowych będzie posługiwał się podstawowymi firmantami swojej własnej produkcji i w takich warunkach wręczy korzyść majątkową urzędnikowi celem uzyskania zamówienia lub w związku z jego otrzymaniem — to wówczas wyłuszczone poprzednio rozumowanie nie będzie trafne. Nie będzie trafne dlatego, że w takich wypadkach motywem udzielenia korzyści majątkowej urzędnikowi nie będzie chęć osiągnięcia zysku legalnego, chęć uczciwego zarobku, ale naganna, przestępna chęć powiększenia tego zarobku za cenę wręczonej łapówki. Dlatego też w takich wypadkach żądanie odstąpienia przez Sąd od wymierzenia dodatkowej kary grzywny nie byłoby słuszne, bo byłoby sprzeczne z dyspozycją art. 42 § 2 k.k.

Ale w sprawie osk. X takich motywów jego działania nie stwierdziliśmy. Nie stwierdziliśmy, by sprzedawał on swoje wyroby po wyższych niż dozwolone cenach lub by posługiwał się w tej produkcji firmantami do fey nadmiernego poszerzenia.

Natomiast stwierdziliśmy ponad wszelką wątpliwość, że w szeregu wypadków wręczył on urzędnikom, od których zależało otrzymanie zamówień, korzyści majątkowe z uszczerbkiem dla własnego interesu — po spotkaniu się z bądź wyraźnym żądaniem otrzymania korzyści majątkowej, bądź nawet z uzależnieniem udzielenia zamówienia od otrzymania takiej korzyści.

I dlatego twierdząc, że takie działanie osk. X nie było podyktowane chęcią osiągnięcia nagannego, przestępnego zysku, a jedynie uzyskaniem należnej korzyści majątkowej, nie widząc podstaw do zastosowania wobec oskarżonego art. 42 § 2 k.k. — wnoszę o niewymierzenie mu kary grzywny.

*

Sąd Wojewódzki w wyroku z dnia 26.X.1963 r. wyłuszczonej wyżej wniosków obrony nie uwzględnił i wymierzył osk. X wysoką grzywnę.

Sąd Najwyższy natomiast uwzględnił rewizję osk. X od wyroku Sądu Wojewódzkiego orzeczeniem z dnia 22.I.1965 r. I K 270/64 i uchylił wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej dodatkowej kary grzywny, podziеляjąc w tej mierze pogląd wyrażony w niniejszym przemówieniu.

Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w innej identycznej sprawie (wyrok z dn. 25.X.1964 r. I K 120/64). Oba te wyroki nie zostały dotychczas opublikowane.

KRONIKA

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba białostocka

Dnia 25 kwietnia br. odbyło się zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby białostockiej. W zgromadzeniu wzięli udział przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości, Naczelnej Rady Adwokackiej i Okręgowej Komisji Arbitrażowej.

Sprawozdanie złożył dziekan Rady Białostockiej adw. Bronisław Daniszewski.

Dyskusja skoncentrowała się wokół pracy społecznej adwokatów, pracy zespołów, sposobu obliczania wynagrodzenia oraz urlopów wypoczynkowych. Dyskutaneci wskazywali, że adwokaci dużo pracują społecznie, choć praca ta nie zawsze jest należycie doceniana. W chwili obecnej na terenie Izby kilku adwokatów kandyduje do rad narodowych. Podnoszono, że sposób obliczania wynagrodzeń adwokackich (tzw. arkusz rozliczeniowy) nie stanowi zachęty do podnoszenia kwalifikacji i wzmacniania pracy. Zebrani uważają, że wynagrodzenie adwokata powinno być adekwatne do zdolności i nakładu pracy. W związku z tym pilna jest potrzeba innego opracowania arkusza rozliczeniowego. Postulowano ponadto utworzenie specjalnego funduszu rezerwowego na inwestycje i potrzeby lokalowe zespołów oraz na wynagradzanie adwokatów podczas urlopów wypoczynkowych.

Izba bydgoska

W dniu 25 kwietnia 1965 r. odbyło się zgromadzenie delegatów Izby Adwokackiej w Bydgoszczy.

W zebraniu wzięło udział 70 delegatów. Przewodnictwo objął adwokat Wojciech Dąbrowski z Torunia. Ministra Sprawiedliwości reprezentował Prezes Sądu Wojewódzkiego Wacław Zebrowski, a Naczelną Radę Adwokacką — adw. Witold Dąbrowski. Na zebraniu była również obecna Prokurator Wojewódzki Irena Skwiecińska.

Po ustnej wypowiedzi dziekana adw. Bernarda Cisewskiego, będącej uzupełnieniem rozesłanego przedtem sprawozdania pisemnego, oraz po wysłuchaniu wniosków Komisji Rewizyjnej rozwinęła się szeroka dyskusja, w której wzięło udział 7 mówców. Dyskutaneci poruszali sprawę trudnej roli i wielkiego obciążenia pracą kierownika zespołu, sprawę niewłaściwego rozliczania dochodów zespołu, sprawę pomocy socjalnej dla adwokatów i ich rodzin, sprawę stanowiska adwokata w społeczeństwie i inne.

Zebrani zatwierdzili sprawozdanie rachunkowe i bilans za rok 1964 oraz preliminarz budżetowy i składkę na rok 1965. Ponadto zgromadzenie delegatów jednogłośnie podjęło uchwały:

- a) dot. przepisów o podziale dochodów w zespołach na podstawie rzeczywistego wkładu pracy każdego adwokata oraz przy zachowaniu określonego minimum zarobków każdego członka zespołu,
- b) dot. zmiany obowiązującego rozp. Ministra Sprawiedliwości w sprawie wynagrodzenia adwokatów za czynności zawodowe — przez skorygowanie stawek za poszczególne czynności zawodowe adwokata oraz dostosowanie ich do rzeczywistego wkładu pracy adwokata i istniejących obciążeń zespołu,
- c) dot. zrównania adwokatów w prawach świadczeń socjalnych — z prawami świata pracy, w szczególności zaś z członkami związków zawodowych,
- d) dot. podwyższenia kultury rozpraw sądowych.

Adwokatura pomorska wita z radością nowy Układ o przyjaźni, Współpracy i Wzajemnej Pomocy między PRL a ZSRR, podpisany 8 bm. w Warszawie. Rocznicą zawarcia tego Układu jest ważnym czynnikiem stabilizacji sytuacji politycznej w Europie, a przez to i na całym świecie.

Adwokatura pomorska upatruje z okazji wyborów do Sejmu i rad narodowych dalsze trwale zespolenie społeczeństwa w ramach Frontu Jedności Narodu, słu-

zące potrzebom społecznym i patriotycznym PRL w realizacji zadań gospodarczych, społecznych i politycznych, oraz deklaruje pełną pomoc i współpracę w powszechnym wykonaniu obowiązku wyborczego.

Izba gdańska

W dniu 25 kwietnia 1965 r. odbyło się zgromadzenie delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Gdańsku. Udział w zebraniu z ramienia Ministerstwa Sprawiedliwości wziął sędzia Stefan Duszyński, a z ramienia Naczelnej Rady Adwokackiej — Sekretarz NRA adw. Henryk Paluszyński.

Dziekan Augustyniak nawiązał w swoim referacie do dni wyzwolenia i udziału w dorobku 20-lecia prawników polskich: sędziów, adwokatów, prokuratorów i prawników administracyjnych. Następnie omówił zagadnienia advokatury, akcentując sprawy bytowe adwokatów.

Sekretarz Naczelnej Rady Adwokackiej adw. H. Paluszyński podkreślił rolę zgromadzenia delegatów dla ustalenia dorobku Izby, jej zadań jeszcze nie wykonanych, programu na najbliższą przyszłość, zwrócił uwagę na konieczność analizy, w jakim zakresie ustawa o ustroju advokatury została zrealizowana, jakie są potrzeby i bolączki Izby, zespołów oraz czy następuje poprawa w dziedzinie lokalowej. Mówca omówił też środki oddziaływania na środowisko (kierownik, wizytacja, opieka Rady, a w wypadku naruszenia — postępowanie dyscyplinarne), rolę aktywu adwokackiego, kluczowe zagadnienia advokatury, rolę wizytacji dla prawidłowej pracy zespołów i adwokatów, rolę składu osobowego advokatury i zespołów.

W dalszej dyskusji podnoszono, że głos adwokatów nie zawsze jest słyszany, a praca nie zawsze należyście oceniana. Podkreślano braki rozwiązań urlopowych, substytucji, podnoszono potrzebę rozszerzenia zakresu pomocy prawnej adwokata (komisje rozjemcze), walkę z biurokratyzmem oraz potrzebą wysłuchiwania głosów adwokatów.

Izba katowicka

W dniu 25.IV.1965 r. odbyło się w Katowicach zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby katowickiej, w którym wzięli udział przedstawiciele: Ministra Sprawiedliwości, Naczelnej Rady Adwokackiej, sądownictwa, prokuratury, Milicji Obywatelskiej, organizacji politycznych oraz prasy.

W sprawozdaniu dziekana Rady Adwokackiej oraz w głosach w dyskusji poruszono szereg problemów wymagających właściwego uregulowania a dotyczących podziału wynagrodzeń między członków zespołu, wyznaczania obron z urzędu, substytucji, zatrudniania aplikantów, warunków lokalowych itp.

Zebranie uchwaliło rezolucję dotyczącą potępienia zbrodni hitlerowskich oraz rezolucję solidaryzującą się z układem o przyjaźni i wzajemnej pomocy zawartym pomiędzy Polską i Związkiem Radzieckim. Poza tym podjęto uchwały dotyczące m. in. ustalenia sprawiedliwego i zgodnego z nakładem pracy adwokata podziału wynagrodzeń oraz włączenia całej miejscowej advokatury do prac w Komitetach Frontu Jedności Narodu.

Izba koszalińska

1. Z dniem 1 stycznia 1965 r. rozpoczęły pracę w Izbie koszalińskiej 4 nowe zespoły: w Drawsku Pom., Złotowie, Miastku i Człuchowie. Wszyscy adwokaci

Izby koszalińskiej wykonujący zawód adwokata pracują już w 16 zespołach adwokackich. Nikt nie ubiegał się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie kancelarii adwokackiej indywidualnie.

2. Z inicjatywy Rady Adwokackiej w Koszalinie zostało zwołane w dniu 9 stycznia 1965 r. w lokalu Rady zebranie robocze kierowników zespołów adwokackich Izby z udziałem księgowych zespołów adwokackich. W naradzie uczestniczył członek NRA adw. Lucjan Gluza.

W toku narady omówiono sprawy związane ze stosowaniem przepisów ustawy o ustroju adwokatury i rozporządzenia w sprawie zespołów adwokackich. W szczególności omówiono sprawę obliczania i podziału dochodu zespołu, sprawę należności za prowadzenie spraw z urzędu i wzajemnych substytucji, kwestię należytego podziału pracy w zespole i przyjmowania klientów przez kierowników zespołów. Szczegółowo zaznajomiono zebranych z najistotniejszymi przepisami regulaminu w sprawie rachunkowości zespołów. W dyskusji poruszono od strony praktycznej szereg problemów występujących w pracy kierownika i księgowego zespołu.

Rada Adwokacka zamierza w przyszłości zwoływać częściej narady robocze kierowników zespołów.

3. Dnia 24 kwietnia br. odbyło się doroczne zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby koszalińskiej. W zgromadzeniu wzięli udział: przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości oraz przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej.

Sprawozdanie dziekana oraz dyskusja skoncentrowała się wokół spraw dotyczących arkusza rozliczeniowego, tabeli podatku od wynagrodzeń, pracy zespołów adwokackich, spadku spraw sądowych, obniżania się zarobków adwokackich oraz wzrostu spraw z urzędu.

Po zatwierdzeniu sprawozdania i udzieleniu Radzie absolutorium zebrani uchwalili preliminarz budżetowy Rady, określili wysokość składki adwokackiej i zobowiązali Radę do poczynienia kroków zmierzających do zmiany dotychczasowego arkusza rozliczeniowego.

I z b a ł ó d z k a

Dnia 11 kwietnia br. odbyło się doroczne zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby łódzkiej. W zgromadzeniu wzięli udział: Wiceminister Sprawiedliwości Kazimierz Zawadzki i Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr St. Godlewski oraz przedstawiciel Komitetu łódzkiego PZPR.

Nad sprawozdaniem dziekana Albrechta wywiązała się ożywiona dyskusja, dotycząca zagadnień ogólnych adwokatury oraz szczególnych warunków istniejących w Łodzi. Dyskutanci wskazywali na nadmiar adwokatów w Łodzi powodujący w skutkach obniżkę zarobków adwokackich, na niedoskonałość arkusza rozliczeniowego i niski poziom szkolenia aplikantów adwokackich oraz na pewne przejawy zbyt dużego centralizmu organów adwokatury przy wykonywaniu nadzoru. Postulowano obniżenie składki na Fundusz Szkolenia Aplikantów, zmianę stawki podatku od wynagrodzeń, konieczność swobody przechodzenia radców prawnych do zespołów adwokackich, podwyższenie rent adwokackich, wreszcie konieczność stałej analizy pracy zespołów w kwestii osiągniętych obrotów i pogłębienia zespołowości w pracy.

W dyskusji było wiele głosów pozytywnych, ale nie brakło również wypowiedzi błędnych (np. co do rzekomego centralizmu organów adwokatury), jednostronnie oceniających rolę adwokata i samorządu adwokackiego w oderwaniu od ogólnych warunków politycznych i gospodarczych kraju.

Izba olsztyńska

Dnia 10 kwietnia br. odbyło się zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby olsztyńskiej. W zgromadzeniu wzięli udział: delegat Ministra Sprawiedliwości, Wiceprezes Naczelnej Rady Adwokackiej, Prezes Sądu Wojewódzkiego, Prezes Okręgowej Komisji Arbitrażowej, Prezes Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych, Szef Garnizonowego Wojskowego Sądu Okręgowego, Szef Wojskowej Prokuratury Garnizonowej oraz przedstawiciel Wojewódzkiego Zarządu Okręgu ZPP i Komendy Wojewódzkiej MO.

W toku dyskusji zebrani delegaci poruszali problem warunków lokalowych zespołów adwokackich, wskazując na ich szczupłość i nieodpowiedni stan techniczny. Dyskutowano również nad ustaleniem górnego pułapu zarobków poszczególnych adwokatów. Wskazywano, że adwokatura olsztyńska dużo pracuje społecznie, choć praca ta nie jest w odpowiedni sposób eksponowana.

Na zakończenie zebrani potępilli stanowisko Bundestagu w kwestii przedawnienia zbrodni hitlerowskich.

Postanowiono też włączyć się do prac związanych z obchodem dwudziestolecia PRL oraz zapewnić pomoc sądownictwu społecznemu przy organizowaniu przez nie swojej działalności.

Izba poznańska

Dnia 10 kwietnia br. odbyło się zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby poznańskiej. Na zgromadzeniu obecny był Wiceminister Sprawiedliwości Kazimierz Zawadzki oraz Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr St. Godlewski.

Sprawozdanie złożył dziekan Maciejewski. W dyskusji poruszono sprawy nadmiaru adwokatów w Poznaniu, niedostateczną informację prasową o pracy społecznej adwokatów, wskazywano na nieprawidłowości w obowiązującej taksie adwokackiej i w tzw. arkuszu rozliczeniowym dotyczącym rozdziału nadwyżki, jak również sprawy dotyczące obroncy i substytucji. Zebrani podkreślali fakt istnienia dobrych stosunków adwokatury Izby poznańskiej z pracownikami sądów i prokuratury.

Izba szczecińska

W dniu 11.IV.1965 r. odbyło się zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby szczecińskiej. W zebraniu wzięli udział przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości, Naczelnej Rady Adwokackiej, sądownictwa, prokuratury oraz organizacji politycznych.

Dziekan Rady Adwokackiej zanalizował wszechstronnie w sprawozdaniu działalność Rady Adwokackiej i zespołów, zwracając zarazem uwagę na szereg problemów, wymagających właściwego rozwiązania.

Zebranie powzięło rezolucję o włączeniu się adwokatury do prac społecznych.

Na początku zebrania odbyła się dekoracja 23 adwokatów-członków Izby szczecińskiej odznakami 1000-lecia, nadesłanymi przez Ogólnopolski Komitet Frontu Jedności Narodu. Wręczenia odznak dokonał poseł Zdzisław Siedlecki, który podkreślił poważny wkład miejscowej adwokatury w różnych dziedzinach pracy społecznej.

Izba warszawska

1. W dniu 25 kwietnia 1965 r. odbyło się zgromadzenie delegatów Izby Adwokackiej w Warszawie.

Na zebranie przybyli również: Podsekretarz Stanu w Min. Sprawiedliwości ob. Kazimierz Zawadzki, Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej dr Stanisław Godlewski oraz przedstawiciele KW i WKW PZPR.

Sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej złożył dziekan adw. Zygmunt Skoczek. Poza tym zwrócił on uwagę w swym przemówieniu głównie na dwa momenty: na atmosferę, w której wykonywany jest zawód adwokata, oraz na zagadnienie zarobków.

Mówca stwierdził m. in., że wokół adwokatury wytworzony został ostatnio niewłaściwy klimat nieufności i podejrzliwości, do którego likwidacji należy dążyć. Nie wystarczą tu jednak siły samej adwokatury. Oczekuje ona pomocy od władz, a zwłaszcza od Ministerstwa Sprawiedliwości. Konieczna jest szersza akcja wyjaśniająca na łamach prasy, w radiu i w telewizji rolę adwokata jako współczynnika wymiaru sprawiedliwości. Trzeba podkreślić, że nieprzychylna adwokataturze tendencja, jaka się utrzymuje w publikacjach organu Zrzeszenia Prawników Polskich „Prawo i Życie”, budzi wśród adwokatów zdziwienie i zaniepokojenie.

Na to jednak, aby zawód adwokata był szanowany, konieczne jest przede wszystkim, żeby sama adwokatura likwidowała w sposób stanowczy wszelkie przejawy niewłaściwego postępowania poszczególnych adwokatów. Wypadki takie, choć są odosobnione, przynoszą dużą szkodę ogółowi i dlatego nie mogą się spotkać z żadną pobłażliwością. Oczekując szacunku od innych, adwokaci sami muszą szanować przepisy i zasady etyki zawodowej, piętnując w sposób stanowczy wszelkie wykroczenia.

Rada Adwokacka w Warszawie dążyć będzie do podniesienia zarobków adwokatów. Jednym ze środków osiągnięcia tego celu jest dążenie do zmniejszenia liczby adwokatów w Warszawie, przenoszenie adwokatów, których zarobki są zbyt małe, do ośrodków prowincjonalnych, gdzie jest większe zapotrzebowanie na pomoc prawną, oraz skierowanie na renty tych kolegów, którym wiek bądź stan zdrowia nie pozwala na efektywną w pełni pracę zawodową.

Następnie skarbnik Rady Adwokackiej adw. Karol Potrzebowski złożył sprawozdanie finansowe podkreślając, że największą pozycją budżetu, bo wynoszącą 28% wszystkich wydatków, jest samopomoc koleżeńska.

W dyskusji nad sprawozdaniami zabierało głos 12 dyskutantów.

Nie mogąc dla braku miejsca przytoczyć wszystkich wypowiedzi, przytaczamy tylko te, które poruszają zagadnienia najczęściej omawiane.

Adw. Emanuel Sarnowski i adw. Ryszard Marek głosy swoje w całości poświęcili sprawom radców prawnych. Obydwaj dyskutanci podkreślili, że ogół radców prawnych czuje się mocno związany z adwokaturą. Należy jednak dążyć do tego, żeby specyfika pracy radców prawnych i problematyka związana z zawodem radcy prawnego znalazła szersze odbicie w pracy samorządu adwokackiego. Szereg zagadnień związanych z sytuacją bytową radców prawnych wymaga szybkiego uregulowania. Trzeba przyspieszyć nowelizację np. przepisów podatku od wynagrodzeń. Przepisy te są bardzo niekorzystne dla tych radców prawnych, którzy pracują na tzw. pólatach.

Adw. Józef Stopnicki omawiał sytuację, jaka panuje wewnątrz szeregów adwokackich. Zaznaczył, że szczególną troską należy otoczyć zagadnienie koleżeństwa; w tej dziedzinie nie dzieje się dobrze. Mówca stwierdził także, że obowiązujący obecnie arkusz rozliczeniowy nie spotkał się z aprobatą ogółu adwokatów i dość często prowadzi on do powstawania konfliktów wewnątrz zespołów.

Adw. Lucjan Głuz a poruszył zagadnienie pracy społecznej adwokatów. Praca ta, a zwłaszcza jej rozmiary, nie są doceniane i wręcz nie są znane. Na każdy apel

o współpracę w akcjach społecznych zgłasza się bardzo dużo kolegów. Na przykład na apel o współpracę z Polskim Komitetem Pomocy Społecznej zgłosiło się w Warszawie przeszło 200 adwokatów. Podobnie się rzecz przedstawia, jeśli chodzi o udział w pracy polityczno-społecznej, jak np. choćby w obecnej akcji wyborczej związanej z wyborami do Sejmu i rad narodowych. Nie ma dosłownie ani jednej organizacji społecznej, w której by nie uczestniczyli adwokaci ze swoim niemalym wkładem pracy. Ten szeroki udział adwokatury w pracy społecznej jest niedostatecznie znany społeczeństwu i dlatego jest niedoceniany. Mówca podkreślił, że praca społeczna jest jednym z najskuteczniejszych sposobów podniesienia rangi zawodu adwokata.

Część swej wypowiedzi adw. Gluza poświęcił zagadnieniu arkusza rozliczeniowego. Nie prowadzi on do słusznego podziału zarobków i jest przedmiotem krytyki ze strony szerokich kół adwokackich. Starania samorządu adwokackiego o zmianę systemu rozliczeń mają pełne poparcie ogółu adwokatury.

Wiceminister Kazimierz Zawadzki w wypowiedzi swej zaznaczył, że Izba warszawska znajduje się w szczególnej sytuacji, gdyż tu właśnie najostrzej występuje zagadnienie nadmiaru adwokatów, tak charakterystyczne dla niektórych wielkich miast w kraju. Dla porównania można np. podać, że w Związku Radzieckim jest ogółem 13 000 adwokatów, a w samej Moskwie zaledwie 300. Rozmieszczenie adwokatów w Polsce jest nierównomierne. Są województwa, gdzie jest duże zapotrzebowanie, wciąż nie zaspokojone, na pomoc prawną.

Nie istnieje możliwość generalnej podwyżki taksy adwokackiej, gdyż nie usprawiedliwiłaby jej wysokość zarobków ludzi pracy, która nie uległa podwyższeniu w takim stopniu, aby można było podwyższyć taksę adwokacką. Natomiast możliwa jest zmiana taksy adwokackiej w celu jej urealnienia w tym sensie, żeby była ona dokładniejszym odbiciem pracochłonności poszczególnych rodzajów spraw.

Ministerstwo Sprawiedliwości analizuje zagadnienie arkusza rozliczeniowego, który jest przedmiotem dyskusji na zebraniach delegatów większości izb adwokackich. Rozważana jest możliwość zmiany systemu rozliczeń.

Ministerstwo zdaje sobie sprawę, że nowa ustawa o ustroju adwokatury, wprowadzana konsekwentnie w życie przy pełnej współpracy samorządu adwokackiego, musi rodzić problemy i nowe zagadnienia, lecz, ogólnie biorąc, należy dojść do wniosku, że adwokatura posuwa się po prawidłowej drodze.

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr Stanisław Godlewski wskazał w swym przemówieniu, że praca zespołów adwokackich uległa korzystnej reorganizacji. Uległ zwłaszcza zmianie charakter i zakres pracy kierownika zespołu, którego prerogatywy znacznie się zwiększyły. W dniu 15 maja 1965 r. odbędzie się plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej poświęcone zagadnieniu nowego arkusza rozliczeniowego, który jest obecnie przedmiotem rozważań. Naczelna Rada Adwokacka opracowała również projekt nowych zasad wynagradzania zespołów za czynności zawodowe.

Przedmiotem szczególnej troski i zainteresowania NRA jest sytuacja adwokatów-rencistów. Każdy z nich otrzymuje dopłatę do renty wypłacanej przez ZUS, tak aby otrzymywana kwota wynosiła łącznie 1 500 zł.

Praca społeczna adwokatury jest zbyt mało znana. Poszczególni koledzy nie zawiadamiają organów samorządu o swoich funkcjach, a z kolei izby wojewódzkie nie przekazują tych danych w pełni do NRA. Praca społeczna adwokatów powinna znaleźć szersze odbicie na łamach „Palestry”, konieczne jest jednak, aby sami zainteresowani również o swej pracy pisali. Współpraca Naczelnej Rady Adwokackiej z Ministerstwem Sprawiedliwości układa się pozytywnie, czego dowodem

jest uwaga, jaką poświęca Ministerstwo wszystkim postulatom wychodzącym od samorządu adwokackiego.

Następnie zgromadzenie delegatów uchwaliło budżet Izby i wysokość składki rocznej oraz udzieliło absolutorium Radzie Adwokackiej i Komisji Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej.

Podjęto także następujące uchwały:

1) uchwałę zobowiązującą Radę Adwokacką do nawiązania kontaktów ze Stołecznym Komitetem FJN dla omówienia udziału adwokatury w akcji przedwyborczej do Sejmu i rad narodowych; 2) uchwałę aprobującą dotychczasową działalność Rady Adwokackiej w zakresie realizacji przepisów o reformie adwokatury i podjętych w związku z tym inicjatyw; 3) uchwałę aprobującą ujemną ocenę niewłaściwych wystąpień skierowanych przeciwko adwokaturze, w szczególności niektórych publikacji na łamach „Prawa i Życia”, które stwarzają wokół adwokatury atmosferę nieufności i tym samym sprzeczne są z interesem wymiaru sprawiedliwości; 4) uchwałę postulującą ściślejsze związanie adwokatów-radców prawnych z ogółem adwokatury; 5) uchwałę wyrażającą przekonanie, że dotychczasowy system rozliczania wynagrodzeń adwokackich w zespołach wymaga zmiany i że podział nadwyżki powinien być dokonywany proporcjonalnie do wypracowanych przez poszczególnych adwokatów wpływów, które przekraczają udział stały; 6) uchwałę zobowiązującą Radę Adwokacką do podjęcia starań o uzyskanie dla adwokatów przydziału miejsc na wczasach pracowniczych.

Ponadto zgromadzenie delegatów przyjęło rezolucję wyrażającą protest przeciwko interwencji imperializmu amerykańskiego w Wietnamie i solidaryzującą się z walką narodu wietnamskiego o pełną niezawisłość i prawa demokratyczne.

2. Otwarcie klubu. W pierwszym kwartale br. nastąpiło otwarcie (po dokonaniu gruntownego remontu) Klubu adwokackiego w lokalu Rady Adwokackiej w Warszawie przy al. Ujazdowskich nr 49. Rada Adwokacka zmieniła jednak dotychczasowy charakter klubu wychodząc z założenia, że poza wydawaniem posiłków klub powinien być ośrodkiem życia kulturalnego i towarzyskiego.

Klub ma czytelnię zaopatrzoną w prasę krajową i zagraniczną.

Izba zielonogórska

Dnia 28 marca br. odbyło się zwyczajne zgromadzenie delegatów Izby zielonogórskiej. W zgromadzeniu wzięli udział przedstawiciele: Ministra Sprawiedliwości, Naczelnego Rady Adwokackiej, Komitetu Wojewódzkiego PZPR i ZSL, Prezesa Sądu Wojewódzkiego i Prezesa Okręgowej Komisji Arbitrażowej.

W czasie dyskusji zebrani wskazywali na to, że obowiązujące przepisy w sprawie organizacji zespołów adwokackich nie zezwalają na tworzenie zespołów dwuosobowych. Tymczasem układ personalny w małych miastach często jest tego rodzaju, że nie pozwala na stworzenie zespołu, chociaż z drugiej strony istnieje przecież obowiązek zapewnienia obsługi prawnej ludności. W związku z tym wylania się konieczność albo tworzenia filii zespołu albo też tworzenie zespołu dwuosobowego.

Wiele miejsca w dyskusji poświęcono także omówieniu sytuacji lokalowej zespołów adwokackich, postulując utworzenie specjalnego funduszu. Wysuwano również dezyderat zmierzający do stworzenia takiej sytuacji, która by umożliwiała adwokatom należenie do odpowiedniego związku zawodowego. Podkreślano też niepokojący wzrost wyznaczania adwokatów z urzędu często bez dostatecznego badania sytuacji materialnej osoby zainteresowanej.

Zebrani postanowili utworzyć — z nadwyżki budżetowej Rady Adwokackiej — specjalny fundusz lokalowy, przeznaczony na inwestycje lokalowe Rady Adwokackiej i zespołów adwokackich.

Wreszcie zebrani zwrócili się z apelem do wszystkich adwokatów-członków Izby zielonogórskiej, aby włączyli się do prac związanych z akcją wyborczą do Sejmu i rad narodowych.

Już ukazały się w sprzedaży nowe publikacje

WYDAWNICTWA PRAWNICZEGO

Z. Kłafkowski, A. Rosienkiewicz, S. Czajkowski PANSTWOWY ARBITRAZ GOSPODARCZY I OBSŁUGA PRAWNA JEDNOSTEK GOSPODARKI USPOLECZNIONEJ. Przepisy — orzecznictwo — komentarz. Według stanu prawnego na dzień 1 stycznia 1965 r. str. 190 — Cena zł 16.—

KODEKS RODZINNY I OPIEKUNCZY. Wyd. IV nie zmienione
Str. 52 Cena zł 3.—

W najbliższym czasie ukażą się

nowości WYDAWNICTWA PRAWNICZEGO

S. Grzybowski
PRAWO WYNAŁAZCZE WEDŁUG USTAWY Z 1962 R. Zarys wykładu oraz wybór tekstów z objaśnieniami. Wyd. II
Cena zł 30.—

Książka składa się z czterech części. Część pierwszą stanowi krótkie wprowadzenie w tematykę pracy oraz rys historyczny rozwoju prawa wynalazczego. Część druga — to zarys wykładu tego prawa. W trzeciej części autor zamieścił teksty aktów prawnych, dołączając do poszczególnych przepisów objaśnienia (częściowo o charakterze informacyjnym, częściowo zaś typu komentarzowego). Czwarta część zawiera wzory pism.

M. Siewierski
KODEKS KARNY I PRAWO O WYKROCZENIACH. Komentarz. Wyd. IX
Cena zł 70.—

W pracy zostały uwzględnione przede wszystkim te poglądy nauki i orzecznictwa, które wytyczają główne kierunki wykładni oraz wyjaśniają istotne elementy danego przepisu.

Do nabycia w księgarniach „Domu Książki” lub w drodze zamówień kierowanych pod adresem:

WYDAWNICTWO PRAWNICZE, WARSZAWA, AL. UJAZDOWSKIE 11.